

МОЛОДІЙ КОММУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 77 (1869)

ВІВТОРОК, 25 червня 1974 року

Ціна 2 коп.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ МЕХАНІЗОВАНИХ ЗАГОНІВ

Наслідуючи ініціаторів змагання кукурудзоводів

ПАМ'ЯТАЮ, як хвилювався ланковий комсомольсько-молодіжний механізований загон по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи Олександр Сухачський з колгоспу імені Чкалова, коли доповідав про свої здобутки. Минулого року очолюваний ним загон вирощував кукурудзу на площі 50 гектарів і на кожному зібрав по 94 центнери зерна.

Нині члени ланки Олександра Сухачького, як і інших колективів району, обговорили постанову ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по забезпеченню збирання врожаю і заготівель сільськогосподарських продуктів у 1974 році», лист механізаторів Кіровоградської, Одеської і Черкаської областей до всіх кукурудзоводів країни. Ці документи націлюють комсомольців і молоді на високопродуктивне використання техніки, на перевиконання взятих соціалістичних зобов'язань.

Механізована ланка О. Сухачького підхопила почин «Сто на сто». Нині тут вже успішно провели підживлення та мікрядний обробіток кукурудзи. Високі врожаї качанистої зобов'язалися виростити в інших комсомольсько-молодіжних механізованих ланках. Наприклад, ланка з колгоспу «Жовтень», яку очолює Анатолій Жижиченко вирішила зібрати по сто центнерів зерна кукурудзи на кожному з 193 гектарів. Такі ж врожаї цієї культури вперше вирощуватиме комсомольсько-молодіжний механізований загон з колгоспу імені Кірова (ланковий Володимир Салоус). Ланка Анатолія Багмета із колгоспу імені Шевченка вирощуватиме качанисту на 290-гектарному клуні. Тут зобов'язання — по 86 центнерів з гектара. А всього

у районі створено 13 комсомольсько-молодіжних механізованих ланок. Їх плантація займає понад 850 гектарів. З кожного з них намічено одержати по 80 центнерів зерна. Стан посівів показує, що завдання це хоча і не легке, але посилене. І молоді механізатори розуміють, що врожай повною мірою залежить від якості догляду за посівами, підготовки техніки до жнив.

ПЕРВИННІ комсомольські організації, райком комсомолу потурбувалися, щоб усі молоді механізатори-кукурудзоводи пройшли перепідготовку на курсах, семінарах. Взагалі, з самого початку створення механізованих ланок за їхньою роботою встановили чіткий контроль. Ланки затверджені на засіданні бюро райкому комсомолу. Ми знали, які ланки і скільки заготовили та внесли добрив у ґрунт, як ідуть весняні польові роботи.

Одна з передумов дієвості соціалістичного змагання полягає в тому, щоб люди глибоко усвідомили значимість завдань, щоб кожен працював сьогодні краще, ніж учора. На підвищення гласності змагання, впровадження кращого досвіду була спрямована організаторська робота первинних комсомольських організацій. У господарствах потурбувалися, щоб соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжних механізованих ланок базувалися на міцній основі, були підкріплені економічним аналізом. Соціалістичні зобов'язання, трудові договори на суперництво із іншими колективами молоді механізатори обговорювали і приймали на своїх комсомольських зборах.

У колективах стало правилом під час підготовки ґрунту, вивезення добрив на поля, посівної, догляду за

посівами підбивати підсумки змагання між механізаторами щоденно, або ж раз за два дні. На польових станах бригад піднімають червоні прапори на честь кращих трудівників.

Райком комсомолу розробив умови соціалістичного змагання між ланками, встановив перехідний червоний вимпел, який буде вручено кращій ланці. Підсумки змагання підбиватимемо за даними первинних комсомольських організацій. Враховуватимемо, як у ході змагання там віднаходять нові форми і методи активізації механізаторів, як пропагандуватимуть досвід передовиків, чи систематично і своєчасно підбиватимуть підсумки змагання. Втілення усіх цих заходів в життя створять у молодих механізаторів хороший настрій, піднесиме ентузіазм, клікати на нові трудові звернення.

На заклик механізаторів Кіровоградської, Одеської і Черкаської областей до всіх кукурудзоводів країни — боротися за збільшення валових зборів зерна качанистої — молоді механізатори району відповідають підвищенням темпів і якості робіт, намагаються проводити всі агрозаходи вчасно, забезпечити на кожному гектарі оптимальну густоту рослин. Коротко кажучи, молоді утверджують себе ділами.

Цілеспрямована робота комсомольських організацій, масове трудове суперництво молодих кукурудзоводів, які прагнуть ознаменувати четвертий, визначальний рік п'ятирічки високими показниками — ось складові, що забезпечать успіх.

А. ТАМАШОВ,
перший секретар Новомиргородського райкому комсомолу.

ІМ ВРУЧАЛИ диплом лауреата всесоюзного огляду-конкурсу художніх агітбригад. Керівник «Майстерка» Євген Векслер тоді сказав:

— Але найкраща нагорода — то тепле слово людей, перед якими виступаєш.

І культурній клубу комбінату «Кіровоград-важбуд» знову вирушили в дорогу. Три дні «Майстерок» був серед будівельників, які працюють на ударній комсомольській будові — реконструкції Сальківського цукрокомбінату. Програма «Майстерка» широка. Це літературно-музикальні композиції — «Робітнича честь», «З чого починається Вітчизна», «Дні нашого життя», це і сатиричний фрагмент «Злізай, прихали».

Потім з агітпоїздом «Будівельники» культурній завітали до хліборобів Новоархангельського району. Тут виступили в дев'ять колгоспів — на польових станах тракторних бригад, на тваринницьких фермах, в сільських клубах.

А напередодні виборів до Верховної Ради СРСР за путівкою Укрпрофради і ЦК ЛКСМУ «Майстерок» вирушив на ударній комсомольській будові Донбасу. Готуючись до цієї поїздки, Євген Векслер знову поновив програму. З'явилися композиції: «Найважливіше, найголовніше», «Ліричний наступ».

Перші виступи — в Світлодарську на будівництві Вуглегорської ДРЕС.

Далі — Харцизьк. Зустріч з будівельниками ударної комсомольської будови цеху № 2 трубного заводу, шахтарями, трудівниками радгоспу «Широкий».

Юнаки та дівчата з «Майстерка» — теж зриштували: Валерій Дученко — столяр, Володимир Тітенко — електрозварювальник, Віктор Ілюшин — слюсар, Володя Лисенко — муляр. І розмови з кращими будівельниками ударної будови Е. Палером, К. Зубковим, М. Клименком дали їм чимало. Знайомлячись з досвідом роботи комсомольсько-моло-

3

„ЛІРИЧНИЙ НАСТУПОМ“

АГІТБРИГАДА
«МАЙСТЕРКА» —
НА УДАРНИХ
КОМСОМОЛЬСЬКИХ
БУДОВАХ

діжної бригади Б. Бея, юнаки та дівчата «Майстерка» тут же, біля зведених металевих конструкцій, почали свою театралізовану композицію.

Найбільш напруженими були години в день виборів до Верховної Ради СРСР. Євген Векслер з своїми друзями прийшов на виборчу дільницю до 6 години ранку. О 6.30 — виступи перед виборцями. Потім іще три концерти на агітмайданчиках. Зібравши свіжі газети, Векслер одразу переробляв окремі фрагменти композиції, згадував слова з промови Л. І. Брежнєва на зустрічі з виборцями Бауманського виборчого округу Москви. Культурній славили людину праці, звучали пісні про партію і Вітчизну, окремі номери присвячувались депутатам до Верховної Ради СРСР.

За сім днів «Майстерок» виступав перед будівельниками 30 разів — в котловані ДРЕС, в цехах, клубах.

В Кіровоград культурній привезли грамоти, дипломи, сувеніри — нагороди партійних і комсомольських організацій Донецької області, штабів ударних комсомольських будов, робітничих колективів...

А нині знову готування в дорогу. Тепер вже до женців. І Євген Векслер разом з Олександром Чеботарьовим поспішають з роботою над новою програмою. Але й «Ліричний наступ» будівельники теж поведуть в степ. Щоб живнувалося з гарним настроєм.

М. ВІНЦЕВИЙ.

РАПОРТ — ПІВРІЧНИЙ Є!

Перші місяці в соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів промислових підприємств міста неодноразово завойовувала бригада слюсарів по ремонту штамнів нашого заводу. Молоді робітники впевнено володіють швидкісними методами праці, по-господарськи ставляться до використання сировини і матеріалів.

Напередодні виборів до Верховної Ради СРСР колектив повідомив про результати роботи бригади, очолюваної Олександром Рудніком за минулі п'ять місяців. План нормозабітку слюсарі виконали на 152 проценти, зекономили за цей час понад 45 кілограмів чорного металу. Бригаді раціоналізатори донамагаються колективу боротись за якість ремонту.

Нині бригада достроково виконала піврічне завдання.

В. ГЛУЩЕНКО,
слюсар-монтажник Олександрійського електро-механічного заводу.

ДОСТРОКОВО

Члени комсомольсько-молодіжних колективів ферм № 1 і № 2 колгоспу «Союз», включившись у боротьбу за 3000-кілограмову наδοї, зобов'язалися в першому півріччі надати від кожної корови по півтори тисячі кілограмів молока. Високопродуктив-

но використовуючи зелені корми, молоді доярки із завданням впоралися достроково і нині в середньому від кожної корови вже одержали понад 1600 кілограмів молока.

А. НАКОНЕЧНИЙ,
Знам'янський район.

На знімку: лауреати фестивалю О. ІВАНОВ та В. КОНДРАШОВ.

Фото В. КОВПАКА.

ВІД БУРЕМНИХ ДНІВ...

● Відбувся заключний тур обласного фестивалю комсомольської пісні «Ім'я Леніна — в серці кожного», присвяченого 50-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

ВОНА як зоря — засвітить тобі в дорозі, як товариш — буде твоїм підручним, зігріє, виручить, покличе на розраду. Товариш пісня... З нею мчали крізь тривоги громадянської війни будівельці, з нею починалася комсомольська юність наших батьків, з нею зоріло життя Олега Кошового і Юрія Гагаріна...

(Закінчення на 3-й стор.).

НАД ПРИНИШКЛИМ, зачарованим степом, що розкрив свої долоні вранішньому травневому сонцю, тріпоче жайворіт. То задзвенить у високості кришталевочистим передзвоном, піби струнує з піднебесся срібні роси, то впаде з ними в буйні пшениці, і знову тигне струну між землею і небом над бездонною повітряною декою єдиної своїм розміром степової арфи.

Віктор мружить очі, вбираючи ними бездонну голубину, намагається відшукати чарівну птаху і закриває зболілі вії.

А птах знову тигне тремтливую струну...

* * *

— Тьоска, ти своєму брату скажи... — сп'яніла голова падає на волохаті груди, що виділилися в розрізі розкритої сорочки. Товстий палець посварився кудись в кутки, де ходила заклопотана буфетниця. — Бачили ми таких... Дисципліна. Легкошерст хотів у вуздечці держати...

Леонід підтакував, схвально кивав головою. На душі було якось моторошно і боляче. Не подобались йому порядки, які так повільно, але послідовно і впевнено вводив брат у тракторній бригаді. Зразу робив зауваження, а потім знімав з трактора, заставляв прибирати подвір'я... В такі хвилини обурювався, свербіли руки — хотілося скористатися правом старшого, як в дитинстві, і тоді, здавалося, полегшало б.

Але ні, виходило все не так. Він, старший брат, щоразу терпів поразку. А Віктор робив свою справу спокійно, впевнено, якось по-домашньому.

— Служи, тьоска... ти його передупреди...

Та Леонід уже лише краєм вуха слухав настанови. Ог і сьогодні хоча б взяти: за прогули його, Федюху і Ланіна, останній раз Віктор попередив і сказав, що зніме з трактора, якщо повториться.

І де він набрався цих прийомів? Щоранку профілактика — піти від ока не сховається, все проаналізує, зважить. Одного — похвалити, другий пітилою без води ковтати. Бенько хвалиться завжди, мовляв, за свою діяльність головою колгоспу немало зробив, та найудачніше те, що довірив тракторну бригаду Галушці. То в колгоспі тепер — школа виховання. І вже якщо Галушка нічого не зміг зробити, то того, каже Бенько, могла виправити.

І ото завжди так. Охолоне гаряча голова, відійдеш, озирнешся назад і бачиш — правий був Віктор, зумів вірно зорієнтуватися в обстановці.

ПРИГАДУЄТЬСЯ, як призначили бригадиром. Що поважали його в бригаді — то факт. Та тільки який же він бригадир? Нам якби звідкілясь, чужого, а тут свій, знають його усі як свої п'ять пальців.

Найбільш впевнений в братові голова колгоспу: Галушка — справжній бригадир! Дехто іронічно розповідав, як Віктор, будучи шофером, розписав посівець (зламався замок кузова). І збирав сам, нікого не допускаючи. Щоправда, компрометуючих фактів ніхто не міг вишукати в його 24-річній біографії. Натякали на те, що, мовляв, тепер заживеш: брат і допине, і техніку нову дасть. Що до мене, то я вже відчув — випити навіть не можна. Оце такий рецепт випивки. Ну техніку теж... Протрафівся — лопату в руки по-братськи і стружні двір, га це й вінтаж, щоб як у хаті було.

До матері дійшло. Сміється. А Віктор ти ні слова на мене. Казала, що нібито задоволений роботою. Просто важко буває зрозуміти його нам, вихованим на інших звичаях.

То було все пік не могли помиритися між собою — бригадир тракторної і комплексної. Один одному погрожував доповіднями, не раз доводилося голові колгоспу мирити їх з допомогою членів правління.

Не відомо, як Журбенко був настроєний, дізнавшись про призначення нового бригадира тракторної. А Віктор раз і назавжди вирішив покласти кінець чварам, ще й присоромив старшого: «Не можна так, Іван Йосипович, не удільні князьки ми з вами, а комуністи — робимо сильну справу». Така розмова відбулася після того, як в негоду дві години простояв трактор з причепом, очікуючи вантажників. Віктор взяв ще двох хлопців і поїхав. Якби там не було, а на фермі треба доставити корми.

... Біла спорожнілого прилавка із спорожнілими склянками затрималися троє. Кожен із них мав зробити вибір, твердо і остаточно. Відповідь мала бути на разок.

А на ранок — Леонід стругав лопатою доріжки, де мала стати збиральна техніка. (Помилували як хорошого спеціаліста). Інші двоє залишили бригаду. Така воля колективу і бригадира.

НА ТРИБУНУ піднявся кремезний невисокого росту з відкритим привітним обличчям хлопець.

А вже через хвилину учасники обласної наради передовиків сільського господарства з неослабною увагою слухали Віктора Галушку — бригадира комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Калініна Олександрійського району.

— Ні, ти не прав, — звернувся до свого колеги. Тобі я скажу, що винен у цьому перш за все ти сам, якщо не турбуєшся про авторитет свій, своєї бригади, якщо ти вимагаєш від хлопців тільки роботи, забуваючи про все інше, чим живе молода людина. Тільки раз заговували приг. О. В. Гіталова, і могли б

цей почесний трофей, прямо скажу, одержати з достатком додому. Обком уміє це робити. (Сміх пролісся по рядах).

Тільки ці, думаю, так не буде. Взяв хлопців у машину, заїхав в обком, запросив секретаря обкому і поїхали мидо Олександра Васильовича. То була моя перша зустріч, незабутня...

Віктор не розповів тоді, що в бригаді Олександра Васильовича він причіпиво розглядав і майстерню, і будинок механізаторів, і наочну агітацію. По доброму задрин прославленому механізатору і з тієї зустрічі «захворів» неспокоюм, постійно думає над тим, щоб і асфальтні доріжки були для техніки, і будинок механізаторів — затинною і теплою домівкою для хлопців.

А потім була друга, третя зустріч...

... Поїзд мчав до зореносної Москви. Серед делегатів XVII з'їзду ВЛКСМ від Кіровоградської області їхали і вони: Віктор Галушка — 27-річний бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора і його наставник — Олександр Васильович Гіталов.

Олександр Васильович був у чудовому настрої:

— Постривай, постривай про роботу... Послухай комсомольську пісню, і його баритон підхопив мелодію.

А потім Олександр Васильович зупинив очікувало погляд на дверях купе. На порозі стояв Віктор. Змариний, заклопотаний. Гіталов підвівся. Для нього зараз не існувало нікого. Порухом своєї ваговитої руки «постривай» він, здавалося, усіх відгородив від себе і Віктора. Своім батьківським серцем, що могло вмістити весь світ або дати притулок лише одній людині, він відчув, що у Віктора щось трапилося. Присутні в купе зрозуміли все без слів.

Батько і син (тільки так можна було подумати, дивлячись на них) говорили довго. Віктор розповів, що перед самим від'їздом тяжко захворіла донька. Довелося завезти в лікарню.

— Правда, лікарі заспокоїли, що буде все гаразд. Тільки ж ви мене розумієте? — його бездонні голубі очі, в яких десь в глибині ховався неспокій, зустрілися з впевненими і рішучими, які бачили згарище війни, сто смертей і сто подвигів. Ті очі розуміли все.

— Ну що ж розкажи мені про твої справи. Воно, як каже селянин: робота — від усякого цедугу найкращі ліки, — уміло перевів Олександр Васильович розмову в інше русло.

Віктор вдячно дивився на свого співбесідника. Ота впевнена неквапливість, спокійна розсудливість повертали поступово його душу в спокійне річище. «Як прекрасно працювати поруч з такою людиною, — думав про себе Віктор, — такий і зневіреного може поставити на ноги, вдихнути в нього силу і, якщо треба, послати на подвиг. А скільки біля мене працює таких, хто потребує і допомоги, і впевненості, і заряду сили, і, можливо зрештою, твердого, непохитного слова».

В купе відновилися дорожня атмосфера. Заходили і виходили, говорили поодинокі і всі наперебій. А Олександр Васильович, ніби підсумовуючи розмову, сказав: «Доведеться, хлопці, чимало попрацювати на з'їзді, у мене теж уцільнений графік. Мабуть, Вікторе, ти виступиш за мене на Виставці. Розповісти е про що...»

Ніч промайнула, як мить. Ось уже і вранішня Москва...

* * *

— І де можна блукати — з удаваною серйозністю (він це знав) зустріла дружина Віктора. Вечеря вичахла. Діти сплять. Завтра на екзамени.

— Послухай, що я тобі розкажу, — прохадячи у світлицю почав Віктор. — Знаєш же, був у Олександра Васильовича. Сьогодні Новоукраїнський районний комсомольський організації орден Трудового Червоного Прапора вручили. Ось такий, — Віктор витяг з шкатулки орден. — Симпатичний?

Дружина привітно глянула, а по хвилі приклала палець до губів:

— Віта не міг діждатися, хотів батькові власноручно вручити пошту, — і подала два конверти.

Цих листів Віктор чекав з нетерпінням. Перший був від Тодора Васильовича з Толбукінського округу, його болгарського побратима. Теж бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної брига-

ди, як і він, Віктор. О! Крім листа ще й газета, а в газеті майже на пів сторінки його, Віктора, виступ на засіданні міжнародного клубу молодих механізаторів. Він пригадав, як по-товариськи критикував болгарських друзів за недоліки в культурі землеробства, за те, що не зовсім по-господарському ставляться до землі, маючи прекрасну техніку, достатньо добрив. Тоді запросив Тодора з друзями відвідати його батьківщину.

І от лист від Тодора. Пропонує, щоб його хлопців включили до складу бригади, і щоб вони якийсь тиждень, а то і, дивись, місяць попрацювали рука в руку, з Вікторовими орденоносцями. А їх аж п'ять.

«За хлопців не боюся. Вони в мене — професори землі, — подумав Віктор про себе. — А от бригада...» Уявив собі асфальтні доріжки, техніку під шнурок...

«Невже не допоможе райком комсомолу, та й секретар райкому партії обіцяв же... Ми з хлопцями не відступимо. Так як не відступили, впроваджуючи в сіво зміну болгарський гібрид».

А було з нею... Рання осінь не дала дозріти качанам, напівфабрикат значить пийшов. Сміялися на току: «Що, знову галушчину кукурудзу везете, а ви її до баби Христі — в кип'ятки». Переживав Віктор і хлопці. Потім переграло, затихли: врожай все ж таки аргумент переконливий.

А коли мова зайшла за підготовку до сіва, про насіннєвий фонд — знову зчирився гамір. Чаша схилилася в протилежний від Віктора бік. Усі боялися підтримати болгарську селекцію, хоч науково обгрунтованих доводів не було. Віктор Антонович Бударний, ланковий, людина з багатим життєвим досвідом обережно умовляв Віктора відмовитися від невідомого сорту, не ризикувати. Іван Степанович Бенько, голова колгоспу, відмовляв більш категорично: «Ти мене не переконав. Будемо сіяти другий сорт!»

«Треба переконати», — вирішив Віктор. Сів за технологічну карту, за літе-

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ратуру, з агрономами простежив кожен крок від посіву до збирання, навіть більше — від оранки.

Віктор згадав, що в Болгарії, особливо під оранку площ, які йдуть під кукурудзу, більше дають калійних і фосфатних, а вже під самі рослини — азотних добрив. В нас же навпаки. Чи не в цьому розгадка? «Так, саме в цьому», — сказали спеціалісти. І відступив голова. Але діалог продовжується. Кожен із 100 гектарів має дати 100 центнерів повноцінної золотистої кукурудзи. Про це Віктор пам'ятає постійно. Хлопці горді, що перший раунд з головою виграв їх бригадир, але попереду — їх труд, їх настирливість, їх урожай.

ДРУГИЙ ЛИСТ — з Середньої Азії, від Вані Марара. Обіцяв писати і повернутися після армії в бригаду. Молодець, танкіст! Одряду написав, як прибув у частину, вибачається, що не встиг сфотографуватися. Та це дрібниці — добру людину якраз не по фотографії визнають, а по ділах. Ще двох — Віктора Полтавцева і Івана Дердака провели недавно на службу. Тоді ми з Іваном Степановичем домовилися завести ошадки і — по п'ятидцять карбованців щомісяця. Дивись, повернеться Марар з армії, а тим часом підросне наречена — одружись, будуй сім'ю, працюй. А ошадки ж — як подарунок від колективу, друзів по роботі, з якими постійно підтримував зв'язки.

Троє пішло з колективу, а два — в бригаду. Ні, не з армії — з міста, з виробництва. Микола Гелеверя вже працює, а це...

— Ось, слухай, Раю, розповім же обіцяне... Повернувся я з Новоукраїнки і прямо в бригаду, на парад нічної зміни... Після наряду обговорювали з Степаном Івановичем схему переобладнання СК-4. Тільки вискочив з бригади, коли... Мерця Микола. І щоб ти думала?.. В бригаду проситься. Правда, я сказав, що із колективом порадижусь. Але ж приємно, правда?

— Куди ж там, приємно. Через три дні в город утече...

— Та ні, ти не розумієш почуття людини. Так як і тоді, після армії, мене умовили йти шоферувати в місто. Я зраз, повір, соромлюся людям говорити про те, що зрадив землі на шварку. А щоб не рахувалося боргу за мною, у відпустки відірваю ці шість місяців.

Віктор дивився на дружину, яка завжди у всьому була його одностудем, але не давала спокою його думкам, ніколи не підтакувала і не потакала. Часто ввечері вони говорять про справу бригади. Так народилася думка взяти шефство над Володимиром М. Весельчак, душа компанії, футболіст... А після смерті дружини якийсь збочив. Прийняла бригада в свій колектив, спершу вирішили зарплату віддавати дочці. А зараз Володимир — один з кращих виробничників, помічник бригадира в питанні виховання. І, безумовно, завтра він першим підтримає Віктора — слід взяти хлопця в бригаду. Те ж скаже і Василь Воловченко, якого виховав колектив, а зараз йому першому в бригаді довірено Т-150.

— То може, вистачить філософствувати, а заглянеш в підручник, — завтра ж у тебе перший випускний, — нагадала дружина.

— Знаєш... Вибери вільну тему, вони в мене виходять краще. Візьму і напишу про землю, як її може любити людина, про хлопців своїх нашіх, — все, що в душі, викладу. І я думаю — виїде. У письменника теж, якщо він любить душою, бачить серцем те, що пише — класика народжується...

Раїса ще ніколи не бачила його таким піднесеним, ніколи так красиво і ладно не говорив.

А він приміряв застрашний день. Зранку — парад. Звідти — на екзамени (не до відпусток в таку пору). Потім — виїздом. Та ще й в райком до Михайла Ягоденка треба заїхати, говорив, що з завдання йому — члену райкому...

— Завтра знову дітлахів не побачу. Розумієш, день такий...

* * *

Застрекотів двигун на тракторній, рмуючи рядки пісні новому трудовому дню.

Віктор відкрив очі. Впала тремтлива жайворона струна в'юною стежкою в пшениці... Пому під ноги. Мить. І знову заграла степова арфа урочистою увертюрою.

Володимир ЛАПКО.
Олександрійський район.

ВІД БУРЕМНИХ ДНІВ...

(Закінчення).

І тепер, коли набирася двадцяти вік, в нас є вірний товариш — пісня:
Ми онуки тих грізних
Орлят червонозорих,
Чия юність повік не вмерла
Дорога, дорога,
О, довга дорога,
Веди нас тільки вперед!

Товариш пісня. У кожного своя. У Григорія Волошина з Бобринця — «Червона гвоздика», у Миколи Захарченка з Світловодська — «Не расстанусь с комсомолом», а гайворонця Миколи Карпова — «Комсомольці двадцятого року».

Учасники заключного туру обласного фестивалю комсомольської пісні «ім'я Леніна» в серці кожного, який закінчився в неділю, привезли в Кіровоград все найкраще з свого репертуару, з яким вони виступають перед молоддю.

Зв'язані і теплі мелодії про Ілліча, про комсомол і Вітчизну звучали в Паладі культури

імені Компанійця два дні. Жюрі прослухало майже сто виконавців. А потім окремі солісти і ансамблі зустрілися з юнаками та дівчатами обласного центру, виступили з концертами в парках культури імені Леніна, «Перемога», імені Крюкова. Молоді червонозорівці вітали самодіяльного композитора з Вільшанки Олександра Іванова. Його пісні «Наш комсомол», «Цвіте бузок», «Квіти білі» приваблюють задушевністю, тонким ліризмом, пафосом патріотизму.

Непоганий репертуар представили на фестивалі дівчата з ансамблю «Мелодія» (Кіровоградський завод радіовиробів). Керівник ансамблю Л. Груба відібрала в свій колектив комсомолок Наташу Новикову, Лідію Вовченко, Валентину Малолеткіну, Надію Юдіну, Ніну Шаповалову, Світлану Доброхоту, Любу Зануду, Ірину Бадюль. Це — молоді радіомонтажні, намотувальні, штампувальні, які постійно

беруть участь в концертах у вечорах відпочинку, виступають на міських оглядах художньої самодіяльності. Найулюбленіше для них з репертуару ансамблю — «Товариш пісня» з телефільму «Як гартувалась сталь». Нею і почали дівчата. А потім — «Веселий марш»:

Нужно нам, ребята,
Жизнь красивую прожить...

Фестивальні концерти виявили багато здібних співаків, які виступають нарівні з кращими самодіяльними митцями області. І серед них петрівчанин Володимир Кондрашов. Приємного тембру голос, вміня володіти ним одразу виділились на фестивальному конкурсі. І пісні, які виконав Володимир разом з вокально-інструментальним ансамблем «Іва», були оцінені найвищим балом.

Виступають залізничники Знамянки і шахтарі Олександрії, учні профтехучилища Кіровограда, хлібороби Бобринецького району. Звучить «Ба-

лада про прапор», «Син Родії», «Балада про червоних трубачів». Юнаків та дівчат слухають разом з нами ті, кому вже на голову впала тінь сивини — гостями фестивалю були ветерани комсомолу Кіровограда. Мінються мелодії — ніжні, урочисті, величаві. А в темпі маршу — тепло:

За грядой пабегающих лет
Станет юность узнать ისე легко мене.
Только мой комсомольский билет
О далеком і близьком напам'ятає...

Закінчився заключний концерт фестивалю комсомольської пісні. Визначені його лауреати. Серед солістів перші три призи і грамоти обкому ЛКСМУ отримали Володимир Кондрашов (Петрове), Ніна Гирич (Світловодськ) та Валентина Блоха (Петрове). В числі призерів і ансамбль «Мелодія» Кіровоградського заводу радіовиробів. Призом Ленінського райкому ЛКСМУ міста Кіровограда за краще виконання комсомольської пісні нагороджено Володимира Кондрашо-

ва. Пісня про Леніна найкраще прозвучала у виконанні вокального ансамблю Кіровоградського ПТУ № 4 (приз Кіровоградського міськкому ЛКСМУ), а Михайло Карпов (Гайворон) отримав приз Кіровоградського райкому ЛКСМУ (краща патріотична пісня). Приз ради ветеранів комсомолу Кіровоградщини вручено Григорію Волошину з Бобринця (за пісню часів громадянської війни). Спеціальним призом нагороджено самодіяльного композитора з Вільшанки Олександра Іванова.

Секретар обкому ЛКСМУ Л. М. Неруш вручила великій групі учасників фестивалю заохочувальні призи.

М. ШЕВЧУК.

ПРОФЕСІЮ БАГАТО. ОБЕРИ СВОЮ

ним незабаром підеш чи то в колгосп, чи на завод, чи до вузу. Перед тобою безліч шляхів, а обрати свій — нелегко. Але в тебе є багато порадників, спеціально для тебе газета вмішуватиме розповіді людей різних професій. Обери одну з них собі.

Першому слову — Івану ІВАНОВУ, формувальнику, бригадиру комсомольсько-молодіжної бригади ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка».

„МИ — ФОРМУВАЛЬНИКИ“

ЗДАЄТЬСЯ, у шкільні роки тільки й мріяв про заводську прохідну. І от вже незабаром мине десять років, як я вперше пореступив поріг ливарного цеху сірого чавуну кіровоградського заводу «Червона зірка». Нелегка робота. І я навіть не вірив, що залишусь тут надовго. Думав навіть про іншу професію. Тепер розумію — тільки так і мало бути.

Особливо вдячний я моїм наставникам — кадровим робітникам Віктору Барабанову і Віктору Черненко. Від них отримав перші уроки трудового гарту.

Пам'ятаю, як на початку не міг координувати своїх дій. Формувачна суміш найліпше зовсім розсікалась, не потрапляла в спеціальну рамку, в котрій знаходяться моделі деталей.

Ці події давно відійшли у минуле. Я вже добре освоїв спеціальність формувальника. Вона дуже пажлива. Ми готуємо моделі деталей для кукурудзяних сіялок. Їх необхідно сформувати якомога точніше.

Перед початком трудового дня ретельно готую робоче місце біля формувального верстака, уважно придивляюся, щоб рамка, в котрій лежить модель деталі, була розміщена правильно, щоб формувальна суміш подавалась

В школі закінчилися випускні екзамени. І ти, десятикласнику, отримав свій атестат зрілості. З

ним незабаром підеш чи то в колгосп, чи на завод, чи до вузу. Перед тобою безліч шляхів, а обрати свій — нелегко. Але в тебе є багато порадників, спеціально для тебе газета вмішуватиме розповіді людей різних професій. Обери одну з них собі.

Першому слову — Івану ІВАНОВУ, формувальнику, бригадиру комсомольсько-молодіжної бригади ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка».

тільки в необхідній кількості. А вже потім приступаю до роботи. Зараз я очолюю комсомольсько-молодіжну бригаду. Поруч зі мною працюють ще 10 хлопців. Прийшли вони до цеху хто після школи, хто після профтехучилища. Зобов'язалися план значального року п'ятирічки виконати до 27-ї річниці великого Жовтня.

У нас тверде правило — не обмежуватись здобутими знаннями, працювати над собою. Адже формування не стоїть на місці, розвивається, удосконалюється. От і в цьому році в цеху буде введено гідропресову формовку. Працювати на ній цікаво, хоч і управляти не просто. Інож часто буваємо в читальному залі заводської науково-технічної бібліотеки. А Володя Бесіда навчається заочно в інституті.

Я не шкодую за тим, що освоїв спеціальність формувальника. Вона для мене найкраща.

І. ІВАНОВ,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади формувальників заводу «Червона зірка».

ГАСТРОЛІ БАШКИРСЬКИХ МИТЦІВ

ВИМОГЛИВІСТЬ — НАД УСЕ

Минулої п'ятниці митці російського драматичного театру міста Уфи були гостями журналістів обласних газет. На зустріч, що відбулась в актовому залі редакції «Кіровоградської правди», прийшли й досвідчені майстри сцени, і молоді актори Башкирії.

Директор Уфимського театру Л. В. Левітін розповів присутнім про творчі плани колективу, поділився приємними враженнями від зустрічей з трудівниками Кіровограда та області. Задоволення гастрольною поїздкою висловили заслужені артисти БАРСР Х. Л. Варшавська, В. В. Прибілов.

Багатий репертуар і вимогливість глядача спонукає творчий склад театру до напруженої праці, до постійного прагнення вдосконалювати виконавську майстерність, — про це наголосив секретар партійної організації Уфимського театру артист Б. А. Колтєнук.

Взаємобмін запитаннями й відповідями створив атмосферу дружньої, невимушеної бесіди. А потім гості показали фрагменти кількох провідних вистав, які привезли з собою на гастролі.

Подякувавши башкирським митцям, господарі подарували їм український сувенір на згадку про теплу зустріч.

А. МИХАЙЛІВ.

ФІЛАТЕЛІСТИ.

Фото В. КОВПАКА.

ЩОРАЗУ, коли заходжу в клас, проймаюсь повагою до тих, хто ще годину тому стояв біля верстака. Це їхніми руками вироблено сіялки, що починають златоколіс ароматі, тепло їх рук в мільярді українського хліба.

Від нас же, педагогів, вимагається засів іншої якості: заронити в душі цих трудівників зерна знання, відкрити їм шлях до дальшої освіти. Поле для роботи широке: за три роки дев'ятої п'ятирічки у школі здобути середню освіту 310 виробничників, 1159 учнів сіли за парти в цьому навчальному році.

Робота у вечірній школі має свою специфіку, свої труднощі. І наші вчителі прагнуть зробити все, щоб полегшити навчання трудівникам, підняти навчально-виховний процес на вищий рівень. Вони глибоко цікавляться життям своїх вихованців, не залишають поза увагою пропуски занять, підтримують тісні зв'язки з підприємством, батьками учнів.

Помічником педагогів став учнівський актив, позастатутна шкільна комсомольська організація. Комсомольці налагодили в школі цікаве життя. Спрямовані їх громадської роботи — боротьба за міцні й глибокі знання. Інтерес до навчання розвивають лекторії, диспути, тематичні вечори, читальні й наукові конференції. Багато дають зустрічі з ветеранами праці.

За партами нашої вечірньої школи — переважно робітники. Тому важливе місце ми відводимо пропаганді серед них передового досвіду. На уроках програмні питання теорії тісно поєднуються з навчаннями практики. Приміром, вия-

чаючи теми «Одержання стисненого повітря», «Поняття про роботу пневматичних інструментів» багато цікавого повідомили самі учні. Один з них — В. Ковтун розповів про принципи дії компресорної станції заводу, інший — про пневматичний

ЗА ПАРТОЮ — РОБІТНИК

- УРОК — ОБМІН ДОСВІДОМ
- ПОМІЧНИК — ПОЗАСТАТУТНА КОМСОМОЛЬСЬКА
- ЯКИМИ БУТИ ШЕФАМ

формувальний стан, третій — про будову і роботу пневмогайковерта. Потім розв'язали задачу, умови якої склали самі учні.

Часто урок відбувається безпосередньо на виробництві. Так, вчителі фізики провели заняття в енергоцеху, а викладачі хімії опрацювали розділи програми на гальванічній дільниці і в заводській лабораторії.

Ви, певно, помітили, що в своїй

розповіді я не раз оперував словом «завод». І це не випадково. Наше базове підприємство, «Червона зірка», багато допомагає колективу школи. Бюро технічного навчання заводу розробило перспективний план підвищення загальноосвітнього і виробничо-технічного рівня робітників та службовців на п'ятирічку. Щороку за наказом директора заводу відміняються цілі й відділів залучає робітників до навчання. Нашим життям постійно цікавляться і партком, і комітет комсомолу, і завод профспілки, про вечірників розповідає багатотиражне, заводське радіо, стіннівки.

Допомагає завод не лише морально. Із участю шефа у школі обладнано предметні кабінети, повністю наочність. Завдяки цьому заняття проходять нині на високому рівні. Наприклад, лиш в першому півріччі ми провели 156 кіноуроків. За досягнення в огляді «Кожному молодому трудівникові — середню освіту» завод «Червона зірка» відзначено грамотою Укрпрофроби та Міністерства освіти УРСР. Висока, справедлива відзнака.

На порі — літо. З ним у клібо-робському краї завжди пов'язують турботи про життя, про результати цілолітньої праці. Готуємось зняти свій «урожай» і ми, педагоги. Адже тепер йдуть екзамени, а вони й дадуть відповідь, як виродили ті зерна знань, що так дбайливо висівали на уроках нашої педаго-

П. ЗУБЕНКО,
завідуючий навчальною частиною Кіровоградської школи робітничої молоді № 2.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

«ЗАСЕКРЕЧЕНІ ЧЕМПІОНИ»

Під таким заголовком в номері «Молодого комунара» за 21 травня було надруковано критичний матеріал про упушення в постановці спортивно-масової роботи в колективах фізкультури Долинського району. Зокрема, йшлося про низький рівень підготовки значків комплексу ГПО, незадовільну організацію змагань з багатоборства ГПО на призи «Комсомольської правди».

Як повідомив редакцію секретар Долинського райкому ЛКСМУ В. Маруценко, факти, викладені в критичній статті, дійсно мали місце. З метою усунення недоліків райком комсомолу спільно з районним спортивним комітетом, районною радою ДСГ «Колос» визначили лінійні заходи. Розроблено графіки проведення змагань. Комсомольські і фізкультурні активісти в першу чергу вирішили залучити до складання нормативів ГПО юнаків, які готуються до служби в армії. Найближчим часом на бюро РК ЛКСМУ було заслухано питання про роботу комсомольської організації колгоспу імені Кірова по впровадженню в дію комплексу ГПО.

ОРІЄНТИР „СТАРТУ“

Любов до землі, бажання вміло доглядати її приводить старшокласників Кіровоградської середньої школи № 5 до табору «Старт». Він розташований в колгоспі «Україна» Знаменського району. Щоліта, вже шостий рік, хлопці й дівчата допомагають колгоспникам. Вони не тільки працюють у полі, але й організують змістовний відпочинок, виступають перед молодими хліборобами з концертами, разом влаштовують спортивні поєдинки.

На фото: агроном-садовод городньої бригади колгоспу «Україна» Марія Марківна ОФІЦЕРОВА з стартиками.

Фото А. БУДУЛАТЬЕВА.

• Володимир Базилевський

Дорогий Конрад

документальна повість.

(Продовження. Поч. в газетах за 11, 13, 15, 18, 20 та 22 червня).

Через сорок років після закінчення інституту заслужений лікар УРСР, кавалер ордена Леніна Ф. Д. Гетьманець одержить від генерал-майора медичної служби О. М. Тарасенка листа, в якому будуть і такі рядки: «Дорогий Тодосі! Мені приємно усвідомлювати, що навчали нас не даремно: ти все життя чесно служив на селі, я — на військовій службі. Згадай, якими ми тоді були. Ти ходив у рваних штанах, а я — в дірких черевиках. Пригадуєш, як газети тоді писали: «Ось у яких умовах навчаються Ломоносови нашого часу». А тепер із нас Радянська влада і Комуністична партія зробили людей ушанованих».

Дивно було читати рядки від друга, пам'ятаючи оті ходіння на заробітки! Чого тільки не доводилося тоді робити: вивозити гній на поля, носити воду, підмітати вулиці. Найчастіше ж виручав порт. Мішки з цементам, тюки бавовни, картонні ящики з пресованим турецьким тютюном тощо — все це на студентських плечах з палуб барж і трюмів пароплавів перекочувало на берег.

Там, в порту, Феодосій і познайомився з молодим чоловіком, який володів дивною здатністю жадібно вбирати в себе кольори, звуки, запахи гучного карнавалу життя і повертати все це у вигляді віршів, нарисів, фейлетонів, що друкувалися на сторінках «Одеського селянина» та «Червоного степу». Він полишив і прекрасні описи порту, де сонце розливалось по бруку гарячою плівкою, немов по вибоїстій сквороді.

Це був чоловік, навалність натурі якого відчувалася скрізь і за будь-яких обставин. Жвавий, легкий у ході, він так поспішав, ніби спізнювався на поїзд. Діловитість його натурі проявлялася навіть у тому, як він піднімав мішок з зерном, як смачно покректував при тому і, жбурнувши його до решти, радісно потирав руки.

— І ти, на дохтуру ачнись? — іронічно скалив око котрийсь з портовиків.

— А вжеж, — охоче погоджувався той.

— А чого ж тоді мішки носиш?

— А того, що посплав комнезам, та харчів не дав, — в тон йому відповідав студент і перший реготав при тому, — голод не тітка...

Звали його Іваном Микитенком. Він був земляком Гетьманця з сусідньої Новоукраїнської волості і теж навчався в медінституті. Незважаючи на свою молодість, уже був знаний в Одесі як журналіст і керівник одеської філії «Гарту».

Увігнавши в Гетьманця свої гострі, жадібні до всього нового очі, несподівано наближав до самого обличчя свою лобату голову:

— Як там наші повітові газети, чи так пишуть, як і раніше? — І пояснив:

— Прочитав я ось у 19 чи 20 році аховський відгук на виставу. Актор у ролі головного героя грав добре. Ну а решта не псували загального враження. Уявляш — не псували... Ха-ха-ха...

«Хлопець з тих, кому палець в рот

не клади — митно відхопить!», — з симпатією подумав про нього Гетьманець, бо й сам був з таких же наступальних, бойовитих натур.

Незабаром Микитенка забрали до Херкова, і там почалося його стрімке триумфальне сходження. Гетьманець з подивом стежив за успіхами земляка і був глибоко вражений його пристрасними антифашистськими промовами, виголошеними у Парижі та в Мудріді.

Обравши за мету життя хірургію, Феодосій день і ніч просиджував за книжками. Часом до знемоги, до запаморочення в голові. Педагогічні кадри в інституті були сильні, тому намагався не пропускати жодної лекції. Особливо — професорів Громашевського і Дайліса. Перший читав політичні науки, другий — організацію охорони здоров'я. Хто міг тоді передбачити, що через багато років професору Дайлісу доведеться писати брошуру про досвід роботи свого вихованця. Втім, не будемо забігати наперед. Спеціальний предмет в професор Костянтин. Його уроки з практичної хірургії запам'яталися на все життя.

Пролетарське студентство жадібно тягнулося до знань. Дерма, що ряди його дуже поріділи: з 500 чоловік того па'яного набору лишилося всього 104. Найзавзятіших. Готових в ім'я науки на будь-які випробування. Долаючи голод і нестатки, вони крок за кроком виборювали своє право на майбутнє.

І вони догодили. Уже на третьому курсі студент Діодор Упоров захистив кандидатську дисертацію. Прізвисько його стало синонімом цілеспрямованості. Упертий Упоров «заразив» інших. Годинами рився в дрібнички архівів інститутської бібліотеки Зася Кулик. Виписував. Систематизував. Студентська поистратість лишилася на все життя. Тихий Вєся став переконаним прихильником методу лікування хвороб, в основі якого — застосування мінімальних доз ліків, що у дозах великих викликають явища, подібні до симптомів захворювання. Чи так це? Медики ще й зараз дискутують з цього приводу. А Василь Миколайович Кулик через багато літ написав книгу, яку назвав «Основи гомеопатії». Примірник цієї рукописної книги з дарчим написом автора Феодосій Демидович зберігає, як реліквію.

Тоді радів з успіхів товаришів, що захопилися науковою діяльністю. Але для себе обрав іншу дорогу. Пряме призначення медика — лікувати. Допомогати людям. Нехтувати цим призначенням — злочин. Виблені стражданням обличчя, викривлені в благальному пориві роти, криваві виразки на дитячих худеньких тільцях — пам'ять охоче підсунувала жахливі картини з іванівського минулого. Як там допомога: на всю Новоахангельську волость був один фельдшер. (Далі буде).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

25 ВІВНОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Веселі старти». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. «Клуб кінополювання». (М). 11.15 — Новини. (К). 11.30 — Зустріч з народним артистом СРСР І. Горбачовим. (К). 12.30 — «Галерея Айвазовського». (Сімферополь). 15.30 — Кольорове телебачення. «Слово — ученому». (М). 15.45 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 16.00 — «На головних напрямках п'ятирічки». (Донецьк). 16.20 — «На допомогу абітурієнтам». (К). 16.35 — Для дітей. Мультифільм «Івасик-Телесик». (К). 16.45 — За накресленнями XXIV з'їзду КПРС. «Орбіта дружби». (К). 17.15 — Для школярів. «Увага, свисток!» (Одеса).

18.00 — Новини. (М). 18.15 — Для дітей. «Дітям про злірат». (Ленінград). 18.30 — «Людина і закон». (М). 19.00 — На V Міжнародному конкурсі імені П. І. Чайковського. (М). 19.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. ЦСКА — «Динамо». (К). (М). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — «Обличчя друзів». (М). 22.30 — На V Міжнародному конкурсі імені П. І. Чайковського. (М). 23.00 — Новини. (М).

26 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Друзі природи». (Мінськ). 10.00 — Для дітей. Телевізійна «Я — Робін Гуд». (М). 11.10 — Новини. (К). 11.25 — «Екран молодих». (К). 12.40 — Для дітей. Художній фільм «Військова таємниця». (К). 15.25 — «Як боротися з шумами». (Кіровоград). 15.35 — «Великий політ». Докумен-

тальний фільм. (М). 16.25 — «За високу якість роботи». Всесоюзний репортаж. (М). 16.55 — Кольорове телебачення. «Фільм — дітям». «Там ідали, за рекою...» (М). Телевізійний фільм. 18.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з футболу. (ФРН). В перерві — «День за днем». (Кіровоград). 19.45 — На V Міжнародному конкурсі імені П. І. Чайковського. (М). 20.15 — Кольорове телебачення. «Напозовину серйозно». Телевізійна. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з футболу. (ФРН). В перерві — чемпіонат Європи з вільної боротьби. Фінал. (Іспанія). 23.15 — Новини. (М).

Колектив редакції газети «Молодий комунар» глибоко сумує з приводу передчасної смерті свого козапатного кореспондента, члена обласного літературного об'єднання

Галиченка

Миколи Федоровича

і висловлює співчуття рідним та близьким покійного.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ТЕХНІКУМ РАДІАНСЬКОЇ ТОРГІВЛІ

ОГОЛОШУЄ

ПРИЙОМ УЧНІВ
на 1974—75 навчальний рік

Технікум готує для системи державної торгівлі фахівців таких спеціальностей: технологія готування їжі (строк навчання 3 роки 6 місяців); товарознавство і організація торгівлі продовольчими товарами (строк навчання 3 роки); товарознавство і організація торгівлі промисловими товарами (строк навчання 3 роки). До технікуму приймають осіб віком до 30 років з освітою за 8 класів. Осіб, нагороджених похвальною грамотою, зараховують до технікуму без вступних екзаменів.

Прийом документів до 31 липня.

Вступні екзамен з 1 по 20 серпня з таких предметів: російської або української мови (диктант), математики (усно).

До заяви на ім'я директора технікуму необхідно додати такі документи: свідоцтво про закінчення школи (в оригіналі), 4 фотокартки (3x4 см), довідку про стан здоров'я (форма № 286).

Зараховані до технікуму одержують стипендію на загальних підставах. При технікумі працює їдальня.

Зачинний відділ технікуму готує фахівців тих же спеціальностей без відриву від виробництва.

Приймаються особи, які мають практичний стаж роботи в торгівлі й освіту за 10 класів.

Адреса технікуму: м. Кіровоград, вул. Нова, 5, телефон 4-14-82.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКА ШКОЛА-ІНТЕРНАТ № 2

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1974—75 НАВЧАЛЬНИЙ РІК У ВСІ КЛАСИ

До заяви на ім'я директора необхідно подати: свідоцтво про народження (в оригіналі), особову справу із школи, медичні довідки, довідки про склад сім'ї, заробітну плату батьків, пенсію, аліменти.

Адреса школи-інтернату № 2: м. Кіровоград, вул. Короленка, 4. Телефон 2-42-55.

ДИРЕКЦІЯ.

УЛЬЯНОВСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 11

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1974—75 навчальний рік

з спеціальностей: муляри-монтажники конструкцій, столяр-паркетник, слюсар-вентиляційник, штукатур, облицювальник-плиточник зі строком навчання 1 рік; муляри-штукатури, облицювальник-плиточник-мозаїст, столяр-тесляр зі строком навчання 2 роки.

В училищі приймаються юнаки і дівчата віком 15—20 років з освітою 8—10 класів.

Учні знаходяться на повному державному утриманні: забезпечуються гуртожитком, харчуванням, одягом і в період навчально-виробничої практики одержують 33 проценти від заробленої суми.

Зараховані в училище зможуть відвідувати загальноосвітню школу робітничої молоді — 9—11 класи. Ті, хто закінчить училище з відзнакою, може бути направлений на навчання в будівельні середні і вищі навчальні заклади.

В училищі працюють гуртки: художньої самодіяльності, предметні, технічні, спортивні секції, курси мототехніків.

Період навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

Початок навчання в училищі з 1 вересня 1974 року.

Вступникам необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора училища, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, довідку з місця проживання з зазначенням складу сім'ї, характеристику з школи, чотири фотокартки розміром 3x4 см, довідку про профілактичні щеплення.

Документи приймаються в канцелярії училища.

Адреса училища: смт. Ульянівка Кіровоградської області, вул. Леніна, 21.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Галицької, 2.